

ਅਪੀਲੀ ਸਿਵਲ

ਬਾ-ਅਦਾਲਤ ਆਈ.ਡੀ. ਦੁਆ ਜੇ.

MST. ਭਾਗਵੰਤੀ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਸਾਧੂ ਰਾਮ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1959 ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੰ: 6 ਤੋਂ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ:

ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XXV)—ਸੈਕਸ਼ਨ 10- ਤਿਆਗ—ਦਾ ਮਤਲਬ—ਇਕ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਪਤਨੀ—ਪਤੀ ਦਾ—" ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ—ਵੱਖ ਹੋਈ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪਤੀ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ— ਕੀ ਤਿਆਗ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਹੈ— ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (1898 ਦਾ ਐਕਟ V)—ਸੈਕਸ਼ਨ 488— ਦੇ ਉਪਬੰਧ—ਕੀ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ (1955 ਦੇ XXV) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਵਿਭਚਾਰ-ਪ੍ਰਮਾਣਕ ਅਤੇ ਹੱਦ —ਅਭਿਆਸ— ਮੌਖਿਕ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ—ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਖੋਜ—ਕੀ ਅਪੀਲ ਵਿਚ ਦਖਲ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੂਸਰੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਤਿਆਗ ਨੂੰ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਵਿਆਹ ਲਈ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਗਹਿਲੀ। ਸਿਰਫ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ, ਪਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਤਿਆਗ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਪਤੀ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਉਸ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਲੱਗ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜੋ ਵਿਛੜੀ ਹੋਈ ਪਤਨੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਰੱਖੀ ਗਈ, ਕਿ ਧਾਰਾ 9, 10, 13, 14, 23 ਦੇ ਉਪਬੰਧ; ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ 24 ਅਤੇ 25, ਅਤੇ ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 488, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੰਗਲ ਸਕੀਮ ਜਾਂ ਉਸੇ ਵਿਧਾਨਕ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। - ਜੇ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਸਟਮ ਜਾਂ ਸਕੀਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਸਮਾਨਤਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਚਾਰ ਵਰਗੀ ਗੰਭੀਰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਇਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਸਿੱਧਾ ਜਾਂ ਅੱਖਰ ਸਬੂਤ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਗਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਧਿਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਲੀਲ ਵਿਭਚਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀ ਰਹੀ ਹੈ, ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ, ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੁਚੇਤ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਰਾਚਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਝੁਕਾਅ, ਮੈਕੇ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਦੇ ਬਰਾਬਰ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਨੁਮਾਨਤ, ਕਿ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਜਿਹਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਿੱਛਾਉਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਜੁਝਾਨੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਉਲਟਾਉਣ ਲਈ ਅਸੰਭਵਤਾ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਤੁਲਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਐੱਫ.ਐੱਸ. ਗਿੱਲ, ਸਬ-ਜੱਜ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਸੰਗਰੂਰ, ਮਿਤੀ 30 ਦਸੰਬਰ, 1958 ਨੂੰ ਨਿਆਂਇਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਲਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਰੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਅਪੀਲ। ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(1)(a) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਾਗਵੰਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਜਵਾਬਦੇਹੀ।

ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਗਰਵਾਲ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

D. S. NEHRA, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

DUA, J.-ਇਹ ਅਪੀਲ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਸੰਗਰੂਰ ਦੇ ਐਲ ਡੀ ਦੁਆ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਨਿਆਂਇਕ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦਾ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਗ-ਵੰਤੀ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿਚ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਾਗਵੰਤੀ ਦਾ ਸਾਲ 1935 ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤੰਬਰ, 1957 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਹੋਇਆ ਜੋ ਲਗਭਗ 5 ਸਾਲ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਤਨੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। 1950 ਵਿੱਚ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਭਾਗਵੰਤੀ ਨੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ; ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵੱਲੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। 1953 ਵਿੱਚ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਅਤੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਮਾਮਲਾ ਹਾਈਕੋਰਟ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਫਿਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਵਾਰ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਜ਼ਮੀਨ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ। 16 ਸਤੰਬਰ 1957 ਨੂੰ ਭਾਗਵੰਤੀ ਦੇ ਰੱਖ-ਰਖਾਅ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਇੱਕ ਕਮਰਾ ਸੀ। ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਉੱਠੀ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ, ਵਿਕਲਪਕ, ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਵੱਖ ਹੋਣ ਲਈ। 6 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ, ਕਥਿਤ ਵਿਭਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਿੰਦੂ ਵਿਆਹ (ਪੰਜਾਬ) ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 10 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ, ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਨਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਵਿਭਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਭਚਾਰ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਭਚਾਰੀ ਵਜੋਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀਜਨਕ ਮੰਨਿਆ; ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦਾ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਿ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਵਿਭਚਾਰੀ ਸੀ। ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਭਾਗਵੰਤੀ, ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਜੁਬਾਨੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਖੰਡਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ, ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਇੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਆਦਮੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਲਗਭਗ 9 ਬੱਚੇ ਅਤੇ ਪੋਤੇ-ਪੋਤੀਆਂ ਹਨ। ਤਿਆਗ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਲਈ ਮਕਾਨ ਦਾ ਕੁਝ ਹਿੱਸਾ, ਉਹ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਸਰੀਰਕ ਤਿਆਗ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਭਾਗਵੰਤੀ।

ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨਾਲ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਜਾਂ ਵਿਆਹੁਤਾ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਇਹ ਸੋਚਦੀ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ 16 ਸਤੰਬਰ, 1957, 3 | ਸਾਲ ਬੀਤ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਨੇ ਅਲੱਗ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਵਿਦਵਤਾ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਕਿ ਪਤਨੀ ਦਾ ਤਿਆਗ ਸਾਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਜਾਣ ਅਤੇ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਮੁੜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਉਹ ਸਬੰਧ ਤੋੜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਇਹ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕਸੂਰਵਾਰ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10(L)(A) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਆਂਇਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਲਈ ਇੱਕ ਫਰਮਾਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 'ਤੇ ਖੋਜ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸਬੂਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਵਿਭਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਚਾਰੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਸਬੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ. 1 ਤੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ. 4, ਅਤੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦਾ ਵੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਕ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ, ਡੀ.ਡਬਲਯੂ. 6, ਪਰ ਹੋਰ ਲੋਕ ਵੀ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਵੇਸਵਾ ਦਾ ਕਿੱਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਆਮ ਔਰਤ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਵਾਹੀ ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਕਾਫੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 2 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਜਬ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਅਤੇ ਕਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾ ਨਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ, ਜੋ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤਾਂ ਵਿੱਚ 17 ਮਾਰਚ, 1958 ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਕਰਨੈਲ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1, ਉਸਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ; 19 ਦਸੰਬਰ 1957 ਤੱਕ, ਜਦੋਂ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਵਿਭਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸਹਿ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਛੇਟ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣਤਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਔਰਤ ਦੇ ਰਹਿਣ ਜਾਂ ਵਿਭਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਇਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ 3 ਜਨਵਰੀ, 1958 ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ (ਪੰਜਾਬ) ਰੂਲਜ਼, 1956 ਦੇ ਨਿਯਮ 10 ਅਧੀਨ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਮਹਿਜ਼ ਦੇ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, 1956 ਨੂੰ ਬਹਾਨੇ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਵਿਭਚਾਰੀ ਇੱਕ ਸਹਿ-ਜਵਾਬਦਾਰ, ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਸੂਚੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗਵਾਹ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਵਿਭਚਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 1 ਤੋਂ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ. 4 ਮੁੱਦੇ ਨੰ. 2 'ਤੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕੋਈ ਠੋਸ ਜਾਂ ਠੋਸ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਪੁੱਜੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਔਰਤ ਨੇ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ

'ਤੇ ਇਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਲੈਣ ਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨ ਲਈ ਹੈ; ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਭਚਾਰ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਜੀਉਣ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਇਸ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਕੋਈ ਵਾਜਿਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੱਠ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਇਸਤਰੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਸੱਠ ਫੁੱਟ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਇਕ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਵੇ। ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਵੱਲੋਂ ਗਵਾਹੀ-ਖਾਨੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਸ. ਭਾਗਵੰਤੀ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਦੀਆਂ ਦੋ ਧੀਆਂ ਰੱਖ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਉਮਰ 12 ਤੋਂ 15 ਸਾਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੀਆਂ ਹਨ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਲਗਭਗ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਭਰਾ ਆਪਣੀਆਂ ਵੱਡੀਆਂ ਧੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨਾਲ ਰੱਖੇਗਾ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਜੋ ਉਹ ਸ਼ਰੇਆਮ ਵਿਭਚਾਰ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਨੇਕਨਾਮੀ ਨਹੀਂ ਮਾਣ ਰਹੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਰਕਸੰਗਤ ਅਤੇ ਵਾਜਿਬ ਲੱਗਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਪਣੇ ਦੋਵੇਂ ਸਿਰਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਦੁੱਧ ਵੇਚਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਵੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਹੈ ਕਿ ਔਰਤ ਕੁਝ ਪੈਸੇ ਕਮਾਉਣ ਲਈ ਦੁੱਧ ਵੇਚਦੀ ਹੈ; ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾ ਨੇ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਦੋ ਮੱਝਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਿਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਮੱਝਾਂ ਪਰ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਹੋਵੇ, ਤੱਥ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਕਾਂਤ ਕਮਰੇ ਨਾਲੋਂ ਵਧੇਰੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਾਕਾਫ਼ੀ ਸਮਝਦਿਆਂ, ਉਸਨੇ ਮੱਝਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਣ ਅਤੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਲਿਨਟਰ ਅਲੀਆ ਤੋਂ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲੈ ਲਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਕਰੀਬ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਏ ਗਏ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ, ਤਾਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਤੁਰੰਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦਾ ਆਪਣਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮਹਿਲਾ ਨੇ ਹਰੀ ਕਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਪਾਰਟਮੈਂਟ ਮਾੜੇ ਮਕਸਦਾਂ ਲਈ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਵਿਭਚਾਰ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਤੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਝਿਜਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਜੁਬਾਨੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਗਵਾਹ ਦੇ ਸਬੂਤ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਜੇ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਚ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਉਜਾੜਨ ਲਈ ਅਸੰਭਵਤਾ ਦਾ ਕਾਫ਼ੀ ਸੰਤੁਲਨ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਭਰੋਸੇਯੋਗਤਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਲਈ ਹੌਲੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਤੱਥ ਦਾ ਸਵਾਲ. ਦੇਖੋ ਸਰਜੂ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਰਾਜਾ ਜਵਾਲੇਸ਼ਵਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਨਰਾਇਣ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰ (1)।

ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਚਾਰ ਵਰਗੇ ਗੰਭੀਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਬੋਝ ਇਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਦੁਰਾਚਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਅੱਖਾਂ ਦਾ ਸਬੂਤ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਆਗਾਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼ੀ ਧਿਰ ਦਾ ਅਸਲੀਲ ਵਿਭਚਾਰ ਦਾ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਵਿਭਚਾਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀ, ਸਿੱਧੇ ਸਬੂਤ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦੇ, ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਸਬੂਤ, ਭਾਵੇਂ ਪ੍ਰਤੱਖ ਜਾਂ ਪ੍ਰਸਥਿਤੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕਰੇ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਦੁਰਾਚਾਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਝੁਕਾਅ, ਮੌਕੇ ਅਤੇ ਆਚਰਣ ਲਈ ਸਬੂਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਤੇ ਯਕੀਨਨ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਟੱਲ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੋਵੇ, ਕਿ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਅਪਰਾਧ ਵਾਜਬ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਤੋਂ ਪਰੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੀ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਜਿਹਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਬਹੁਤ ਸੰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਸ਼ੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਘਿਣਾਉਣੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮਿਆਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਹੇਠਾਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ।

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਤਿਆਗ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਹੈ, ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ 9 ਅਪਰੈਲ 1954 ਨੂੰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਤਹਿਤ ਭਗਵੰਤੀ ਨੇ ਵੱਖਰਾ ਰਹਿਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਤਨੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੇ ਬੱਚੇ ਵੀ ਸਨ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਆਧਾਰ ਬਣੇਗਾ। ਭਗਵੰਤੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ "ਉਜਾੜੇ" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸਮਝਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬਿਸਤਰੇ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਕੋਈ ਤਿਆਗ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਮੇਲ-ਮਿਲਾਪ ਦੇ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਤਿਆਗ ਹੈ। ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 23 ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕੱਲੀ ਅਦਾਲਤ ਹੀ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਰਾਹਤ ਕਿਉਂ ਨਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 10, ਜੋ ਨਿਆਂਇਕ ਅਲਹਿਦਗੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: -

“ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ।—ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ, ਸਮੀਕਰਨ 'ਤਿਆਗ', ਇਸਦੇ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਭਿੰਨਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰ ਸਮੀਕਰਨਾਂ ਦੇ ਨਾਲ, ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਆਹ ਲਈ ਛੱਡਣਾ। ਪਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੀ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਅਣਗਹਿਲੀ

ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1954 ਨੂੰ ਹੋਇਆ ਸਮਝੌਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੀ ਵੱਖਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭਾਗਵੰਤੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਕਦੋਂ ਵਾਪਸ ਲਈ ਗਈ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਅੱਜ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ. ਭਗਵੰਤੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨਾਲ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕ ਹੋਰ ਪਤਨੀ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿਚ ਆਈ. n. ਦੁਆ, ਘਰ ਵਿਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਜੇ. ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਹਿਲਾ ਕਮਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 488, ਫੌਜਦਾਰੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤਾ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪਰ ਫਿਰ ਸ੍ਰੀ ਨਹਿਰਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਸੇਧ ਦਾ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਵਦਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ-ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਦੀ ਹੋਂਦ ਹੈ। ਪਤਨੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਾਗਵੰਤੀ ਨੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਪ੍ਰਤੀ ਵਿਆਹੁਤਾ ਫਰਜ਼ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 43(2) (i) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪਤਨੀ ਤਲਾਕ ਦੇ ਫਰਮਾਨ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ-

- (i) ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਅਰੰਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਆਹ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜੀਵਿਤ ਸੀ।

ਬਸਰਤੇ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਸਮੇਂ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਜ਼ਿੰਦਾ ਹੋਵੇ।

ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ, ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਦੂਜੀ ਪਤਨੀ ਦੀ ਹੋਂਦ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਲਈ ਵਾਜਬ ਕਾਰਨ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਭਗਵੰਤੀ ਨੇ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਵਜੋਂ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹਿੰਦੂ ਮੈਰਿਜ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 9, 10, 13, 14, 23, 24 ਅਤੇ 25 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 488, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਇੱਕੋ ਵਿਧਾਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਹਨ। ਯੋਜਨਾ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਹੈ-ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਕਸੁਰਤਾ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਿਸਟਮ ਜਾਂ ਸਕੀਮ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਅਧੀਨ

ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਰਾਬਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਵੇ। 19 ਕੀਤਾ. ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਪਤਨੀ ਨੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਾਧੂ ਰਾਮ ਦੀ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਇਸ ਗੱਲ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਈ ਗਈ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਇਸ ਅਪੀਲ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਮੁਦਈ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਖਾਰਜ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਿਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਨੁਵਾਦ ਅਤੇ ਟਾਇਪ ਕੀਤਾ: ਅਰੁਣ ਸ਼ਾਰਦਾ